

El PSOE: meló madur

«Com també ho és, diguin el que diguin els dirigents socialistes, que el PSOE, amb la benedicció del seu comitè federal, trobarà la fórmula menys lesiva per donar l'abstenció que requereix la investidura de Rajoy.»

L'obstinació dels líders del PP, el PSOE i Ciutadans havia portat molta gent a la conclusió precipitada que les terceres eleccions al Parlament espanyol eren una hipòtesi plausible, gairebé segura. Hi ajudava també el fatalisme, la desconfiança, que marca la relació entre els polítics espanyols i la resta de la humanitat. Allò de "són capaços de fer-ho". I molt sovint ho són. Perquè la política espanyola acumula, a més de la nacional, molta més testosterona partidista que la de la resta del món civilitzat a l'entorn. Els interessos de partit, en el cas del PSOE i de Ciutadans, els desaconsellen donar suport parlamentari al PP i permetre que Mariano Rajoy sigui investit president del govern. És una cessió que els pot sortir massa cara entre un electorat que sovint encara té més nervi que el seu referent polític.

És veritat, també i però, que l'alternativa -la convocatòria d'unes terceres eleccions en menys d'un any- no surt a compte a ningú. Potser no interessa ni al mateix PP. Potser Mariano Rajoy sumaria uns escons més i potser finalment aconseguiria el suport de la majoria del Parlament... per cansament! I en unes condicions que no serien gaire diferents de les actuals. Però, en tot cas, la jugada resultaria excessiva i la fatiga d'una part de l'electorat comportaria un càstig molt incert. Per tant, arriscar-se a trencar la corda de nou comportava una temeritat excessiva. Almenys ha estat excessiva per Albert Rivera que, finalment, -i en contra de totes les declaracions que ha anat desgranant en les darreres setmanes, durant la campanya i després de les eleccions-, s'ha prestat perquè Rajoy sigui investit.

El preu que ha marcat Ciutadans no és gaire car. L'única condició que pot inquietar el PP, entre les sis que ha avançat el partit de Rivera, és la reforma de la llei electoral. El partit que lidera Albert Rivera, per conveniència i no per interès general, pretén que el nou model s'allunyi dels efectes que provoca la llei d'Hont. No cal dir que la preferència de Mariano Rajoy i del seu partit -també la del PSOE- és mantenir la fórmula actual, que beneficia les dues forces més votades en cada circumscripció, sobretot en les menys poblades. Però el candidat popular pot acceptar la petició de Rivera, portar-la al Congrés en forma de llei i després esperar a veure què hi diuen el PSOE i Podem.

L'acord, doncs, entre Rajoy i Rivera és segur. Ha estat Ciutadans qui ha fet el primer pas necessari. Era previsible. Com també ho és, diguin el que diguin els dirigents socialistes, que el PSOE, amb la benedicció del seu comitè federal, trobarà la fórmula menys lesiva per donar l'abstenció que requereix la investidura de Rajoy. Ho poden dir tantes vegades com vulguin, però la cessió de Ciutadans fa insuportable la resistència socialista. S'arriscarien els dirigents del PSOE a forçar unes terceres eleccions i quedar davant l'opinió pública com els responsables de la jugada? Els socialistes són un meló que madurarà sobtadament. Com solen fer alguns melons de temporada.

Una darrera consideració: a partir d'ara les pressions de Brussel·les, de les grans empreses espanyoles i dels mercats internacionals es dispararan. No és que Espanya els inquieti enormement, és que tenen la solució el petit problema actual espanyol a la vista, i saben que, amb una mica d'esforç, tot pot lliscar cap als seus interessos. I aquests demanen estabilitat i un cert control de la situació. Un control que només els pot assegurar ara el PP.